

LISA KLEYPAS

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στον Γκρεγκ, γιατί κάθε μέρα που περνώ μαζί σου
είναι μια τέλεια μέρα.
Σ' αγαπώ πάντα,
L. K.*

Κεφάλαιο 1

«Μην το σηκώνεις», είπα μόλις άκουσα το τηλέφωνο του διαμερισμάτος μας να χτυπά. Πείτε το διαίσθηση, πείτε το παράνοια, αλλά κάτι σε αυτό τον ήχο ξήλωσε κάθε ευχάριστο συναίσθημα που είχα καταφέρει να υφάνω γύρω από τον εαυτό μου.

«Έχει κωδικό 281», είπε το αγόρι μου, ο Ντέιν, την ώρα που σοτάριζε τόφου στο τηγάνι κι έριχνε μια κονσέρβα σάλτσα ντομάτας. Ο Ντέιν ήταν χορτοφάγος, που σημαίνει πως χρησιμοποιούσε πρωτεΐνη σόγιας στη θέση του κιμά για το τσίλι μας. Αυτό ήταν αρκετό για να κάνει οποιονδήποτε γνήσιο Τεξανό να βάλει τα κλάματα, αλλά για χάρη του Ντέιν προσπαθούσα να το συνηθίσω. «Το βλέπω στην αναγνώριση κλήσης».

281. Χιούστον. Αυτά τα τρία ψηφία αρκούσαν για να με κάνουν να αγχωθώ. «Είναι είτε η μητέρα μου είτε η αδερφή μου», είπα με απελπισία. «Άσε να βγει ο τηλεφωνητής». Είχα να τους μιλήσω τουλάχιστον δύο χρόνια.

Ντριν.

Την ώρα που πήγαινε ο Ντέιν να προσθέσει στη σάλτσα μια χούφτα κατεψυγμένα λαχανικά, είπα: «Δεν πρέπει να αποφεύγεις τους φόβους σου. Αυτό δεν λες πάντα στους αναγνώστες σου;»

Ήμουν αρθρογράφος συμβουλών στο *Vibe*, ένα περιοδικό για τις σχέσεις, το σεξ και την αστική κουλτούρα. Η στήλη μου, με τίτλο «Ρωτήστε τη Μις Ανεξάρτητη», είχε ξεκινήσει από μια φοιτητική εφημερίδα και είχε αποκτήσει γρήγορα πολλούς πιστούς αναγνώστες. Μετά την αποφοίτηση, πήγα τη Μις Ανεξάρτητη στο *Vibe* και μου πρόσφεραν εβδομαδιαία στήλη. Οι περισσότερες συμβουλές μου αναρτώνταν δημοσίως, αλλά έστελνα και ιδιωτικές απαντήσεις επ' αμοιβή σε όσους το επιθυμούσαν. Για να συμπληρώνω το εισόδημά μου, συνεργαζόμουν ως εξωτερική συνεργάτις με διάφορα γυναικεία περιοδικά.

«Δεν αποφεύγω τους φόβους μου», είπα στον Ντέιν. «Τους συγγενείς μου αποφεύγω».

Ντριν.

«Σήκωσέ το, Έλλα. Εσύ είσαι αυτή που λέει σε όλους να αντιμετωπίζουν τα προβλήματά τους».

«Ναι, αλλά τα δικά μου προτιμώ να τα αγνοώ και να τα αφήνω να σαπίζουν». Πλησίασα το τηλέφωνο και αναγνώρισα τον αριθμό. «Οχ, Θεούλη μου. Η μαμά είναι».

Ντριν.

«Άντε, σήκωσέ το», είπε ο Ντέιν. «Ποιο είναι το χειρότερο που μπορεί να συμβεί;»

Κοίταξα το τηλέφωνο με φόβο και μίσος μαζί. «Μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα, είναι ικανή να μου πει κάτι που θα με στείλει για ψυχοθεραπεία επ' άπειρον».

Ντριν.

«Αν δεν μάθεις τι θέλει», είπα ο Ντέιν, «θα αναρωτιέσαι όλη νύχτα».

Ξεφύσησα και άρπαξα το τηλέφωνο. «Εμπρός;»

«Έλλα! Είναι επείγον!»

Για τη μητέρα μου, την Κάντι Βάρνερ, τα πάντα ήταν επείγοντα.

Ήταν ο πιο μελοδραματικός γονιός, η βασίλισσα του δράματος. Αλλά το έκρυβε τόσο επιδέξια, που ελάχιστοι άνθρωποι υποπτεύονταν τι συνέβαινε πίσω από τις κλειστές πόρτες. Είχε απαιτήσει από τις κόρες της να συνωμοτούν στον μύθο της ευτυχισμένης οικογένειας και η Τάρα κι εγώ είχαμε ενδώσει δίχως ερωτήσεις.

Μερικές φορές η μαμά ήθελε επαφή με τη μικρή μου αδερφή κι εμένα, αλλά συνήθως έχανε γρήγορα την υπομονή της και γινόταν κακότροπη. Μάθαμε να εντοπίζουμε όλα τα σημάδια που έδειχναν διακυμάνσεις στη διάθεσή της. Ήμασταν σαν κυνηγοί ανεμοστρόβιλων που προσπαθούσαν να παραμένουν κοντά στη δίνη δίχως να τους παρασύρει.

Πήγα στο σαλόνι, μακριά από τον Ντέιν και τον θόρυβο των κατσαρολικών. «Τι κάνεις, μαμά; Πώς πάει;»

«Μόλις σου είπα. Είναι επείγον! Ήρθε να με δει η Τάρα σήμερα. Έτσι ξαφνικά. Έχει μωρό».

«Δικό της μωρό;»

«Τι θα το έκανε ξένο μωρό; Ναι, δικό της. Δεν ήξερες ότι ήταν έγκυος;»

«Όχι», κατάφερα να πω, πάνοντας την πλάτη του καναπέ για να στηριχτώ. Έγειρα πάνω του. Ένωσα ναυτία. «Δεν το ήξερα. Έχουμε χαθεί».

«Πότε σήκωσες τελευταία φορά το τηλέφωνο να την πάρεις; Σκέφτηκες καμιά μας, Έλλα; Τη μοναδική σου οικογένεια; Έχουμε καμιά θέση στη λίστα των προτεραιοτήτων σου;»

Είχα χάσει τη μιλιά μου κι η καρδιά μου χτυπούσε σαν στεγνωτήριο γεμάτο αθλητικά παπούτσια καθώς με τύλιξε το φρικτό –οικείο από την παιδική μου ηλικία– συναίσθημα. Όμως, δεν ήμουν πια παιδί. Θυμίζοντας στον εαυτό μου ότι ήμουν μια γυναίκα με πτυχίο κολεγίου, καριέρα, σταθερό φίλο και κύκλο καλών φίλων, κατάφερα να απαντήσω ήρεμα: «Έστελνα κάρτες».

«Δεν ήταν ειλικρινείς. Η τελευταία κάρτα για τη γιορτή της μητέρας δεν έλεγε τίποτα για όσα έκανα για σένα όσο μεγάλωνες. Για όλες τις ευτυχισμένες στιγμές».

Έφερα το χέρι μου στο μέτωπό μου από φόβο μην εκραγεί ο εγκέφαλός μου. «Μαμά, είναι εκεί η Τάρα τώρα;»

«Θα σου τηλεφωνούσα αν ήταν; Το...» Τη μητέρα μου διέκοψε το θυμωμένο κλάμα ενός μωρού στο βάθος. «Ακούς τι τραβάω εδώ; Το άφησε εδώ, Έλλα! Έφυγε! Τι πρέπει να κάνω εγώ τώρα;»

«Είτε πότε θα γυρίσει;»

«Όχι».

«Και δεν ήταν κανένας άντρας μαζί της; Είτε ποιος είναι ο πατέρας;»

«Δεν νομίζω πως ξέρει. Κατέστρεψε τη ζωή της, Έλλα. Κανένας άντρας δεν θα τη θέλει μετά απ' αυτό».

«Μπορεί να εκπλαγείς», είπα. «Πολλές ανύπαντρες γυναίκες κάνουν μωρά πλέον».

«Και πάλι, όμως, στιγματίζεσαι. Ξέρεις τι πέρασα για να μη συμβεί αυτό σε σένα και την Τάρα».

«Αν σκεφτώ τον τελευταίο άντρα σου, νομίζω πως θα προτιμούσαμε να στιγματιστούμε», είπα.

Ο τόνος της έγινε ψυχρός. «Ο Ρότζερ ήταν καλός άνθρωπος. Αυτός ο γάμος θα είχε κρατήσει αν εσύ και η Τάρα αποφασίζατε να τα πηγαίνετε καλά μαζί του. Δεν φταίω εγώ που τον έδιωξαν τα ίδια μου τα παιδιά. Σας αγαπούσε, κι εσείς δεν του δώσατε ούτε μία ευκαιρία».

Στριφογύρισα με απόγνωση το βλέμμα. «Ο Ρότζερ μας παραγαπούσε, μαμά».

«Τι εννοείς;»

«Κοιμόμασταν με μια καρέκλα σφηνωμένη στην πόρτα, για

να τον κρατάμε μακριά από το δωμάτιο τη νύχτα. Και δεν νομίζω πως ερχόταν να μας στρώσει τα σεντόνια».

«Φαντασιοπληξίες. Κανείς δεν σε πιστεύει όταν λες τέτοια πράγματα, Έλλα».

«Η Τάρα με πιστεύει».

«Αυτή δεν θυμάται τίποτα για τον Ρότζερ», με πληροφόρησε θριαμβευτικά η μητέρα μου. «Τίποτα απολύτως».

«Και σου φαίνεται φυσιολογικό αυτό, μαμά; Να έχεις ξεχάσει εντελώς μεγάλα κομμάτια της ζωής σου; Δεν νομίζεις ότι θα έπρεπε να θυμάται έστω και κάτι από τον Ρότζερ;»

«Νομίζω ότι αυτό είναι σημάδι πως παίρνει ναρκωτικά ή πίνει. Τα έχει αυτά το σόι του πατέρα σας».

«Είναι επίσης σημάδι παιδικού τραύματος ή κακοποίησης. Μαμά, είσαι σίγουρη πως η Τάρα δεν πήγε απλώς μέχρι το περίπτερο;»

«Ναι, είμαι σίγουρη. Άφησε αποχαιρετιστήριο σημείωμα».

«Δοκίμασες να την πάρεις στο κινητό;»

«Εννοείται! Δεν το σηκώνει». Η μητέρα μου κόντευε σχεδόν να πιγεί από την αγανάκτηση. «Θυσίασα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου φροντίζοντας εσάς. Δεν πρόκειται να το ξαναπεράσω. Είμαι πολύ νέα για να γίνω γιαγιά. Δεν θέλω να το μάθει κανείς. Έλα να το πάρεις πριν το δει κανείς, Έλλα! Κάνε κάτι μ' αυτό το μωρό, αλλιώς θα το δώσω στην Πρόνοια».

Πάνιασα όταν άκουσα την αποφασιστικότητα στη φωνή της. Κατάλαβα ότι δεν ήταν μια κούφια απειλή. «Μην κάνεις τίποτα», είπα. «Μη δώσεις το μωρό σε κανέναν. Θα είμαι εκεί σε μερικές ώρες».

«Θ' αναγκαστώ να ακυρώσω ένα ραντεβού γι' απόψε», είπε σκυθρωπά.

«Λυπάμαι, μαμά. Έρχομαι. Ξεκινάω τώρα. Κάνε λίγη υπομονή μέχρι να 'ρθω. *Περίμενε*, εντάξει;»

Το τηλέφωνο έκλεισε. Έτρεμα από το άγχος. Ο αέρας από το κλιματιστικό που έπεφτε στον αυχένα μου με έκανε να αναριγήσω.

Μωρό, σκέφτηκα με θλίψη. Το μωρό της Τάρα.

Σύρθηκα μέχρι την κουζίνα. «Μέχρι πριν από λίγο, το χειρότερο πράγμα που πίστευα πως μπορούσε να μου συμβεί απόψε ήταν η μαγειρική σου», είπα.

Ο Ντέιν είχε βγάλει το τηγάνι από το μάτι. Έβαζε έναν πορτοκαλί χυμό σε ένα ποτήρι για μαρτίνι. Γύρισε και μου το έδωσε με μάτια ζεστά από συμπόνια. «Πιες λίγο».

Ήπια μια γουλιά από το γλυκό, με μια αφάδα από τζίντζερ, υγρό και ζάρωσα τη μύτη μου. «Ευχαριστώ. Και μόλις σκεφτόμουν ότι ο καροτοχυμός είναι ό,τι πρέπει αυτή τη στιγμή». Άφησα στην άκρη το ποτήρι. «Αλλά καλύτερα να μην το παρακάνω. Έχω να οδηγήσω απόψε».

Η ηρεμία στο ανήσυχο πρόσωπο του Ντέιν με τύλιξε σαν απαλή κουβέρτα. Ήταν όμορφος, ξανθός και αδύνατος, με την ηλιοκαμένη και αλμυρή όψη κάποιου που έχει μόλις γυρίσει από παραλία. Τις περισσότερες φορές ο Ντέιν ντυνόταν με τζιν και οικολογικά πέδιλα από καννάβι, λες και ήταν πάντα έτοιμος να ξεκινήσει για ένα ταξίδι σε τροπική χώρα. Αν ζητούσες από τον Ντέιν να σου περιγράψει τις ιδανικές διακοπές του, θα σου μιλούσε για κάποια πεζοπορία σε εξωτική ζούγκλα, με μοναδικό εξοπλισμό ένα ασκί νερό κι έναν σουγιά.

Παρόλο που ο Ντέιν δεν είχε γνωρίσει ποτέ τη μητέρα μου και την αδερφή μου, του είχα πει πολλά γι' αυτές, ξεθάβοντας αναμνήσεις σαν εύθραυστα απολιθώματα. Μου ήταν εύκολο να μιλάω για το παρελθόν μου, για οποιαδήποτε στιγμή του παρελθόντος μου. Είχα καταφέρει να εμπιστευτώ στον Ντέιν τα βασικά: οι γονείς μου είχαν χωρίσει και ο πατέρας μου μας

είχε εγκαταλείψει όταν ήμουν πέντε χρονών. Το μόνο που είχα μάθει από τότε για τον μπαμπά μου ήταν ότι είχε ξαναπαντρευτεί, είχε άλλα παιδιά και δεν είχε χώρο στη ζωή του για μένα και την Τάρα.

Παρά την αποτυχία του ως πατέρα, δεν μπορούσα να τον κατηγορήσω που θέλησε να φύγει. Ωστόσο, με ενοχλούσε που ήξερε με τι είδους γονιό μας άφησε. Ίσως σκέφτηκε ότι οι κόρες είναι καλύτερα να μένουν με τις μητέρες τους. Ίσως ήλπιζε ότι η μητέρα μου θα έφτιαχνε με τον καιρό. Ή ίσως φοβόταν ότι κάποια από τις κόρες του, ή και οι δύο, θα κατέληγαν να της μοιάσουν, και αυτό ήταν κάτι που δεν θα μπορούσε να το διαχειριστεί.

Μέχρι να γνωρίσω τον Ντέιν στο Πανεπιστήμιο του Τέξας, δεν είχα άλλη σοβαρή σχέση. Ήταν πάντα ευγενικός, με κατανοούσε και ποτέ δεν αλαιτούσε πολλά. Με έκανε να νιώσω ασφάλεια από την πρώτη στιγμή.

Κι ωστόσο, κάτι έλειπε ανάμεσά μας, κάτι που με ενοχλούσε όπως όταν μπαίνει ένα πετραδάκι στο παπούτσι σου. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που έλειπε, κρατούσε εμένα και τον Ντέιν σε μια μικρή απόσταση.

Καθώς στεκόμασταν στην κουζίνα, ο Ντέιν έβαλε το χέρι του στον ώμο μου. Το παγωμένο τρέμουλο άρχισε να υποχωρεί. «Απ' όσα κατάφερα ν' ακούσω», είπε ο Ντέιν, «η Τάρα παράτησε ένα μωρό στη μητέρα σου, η οποία σκοπεύει να το πουλήσει στο eBay».

«Στην Πρόνοια θέλει να το δώσει», είπα. «Δεν έχει σκεφτεί το eBay ακόμα».

«Τι περιμένει από σένα να κάνεις;»

«Θέλει να πάρω το μωρό από τα χέρια της», είπα, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω μου. «Δεν νομίζω πως έχει σκεφτεί παραπέρα».

«Κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται η Τάρα;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

«Θες να έρθω μαζί σου;» ρώτησε απαλά.

«Όχι», είπα, σχεδόν πριν προλάβει να τελειώσει την ερώτηση. «Έχεις πολλά να κάνεις εδώ». Ο Ντέιν είχε ξεκινήσει μια εταιρεία με εξοπλισμό παρακολούθησης περιβαλλοντικών συνθηκών και η επιχείρησή του επεκτεινόταν με πιο ραγδαίο ρυθμό απ' ό,τι μπορούσε να διαχειριστεί. Θα του ήταν δύσκολο να φύγει αυτή τη στιγμή. «Εκτός αυτού», είπα, «δεν ξέρω πόσο θα μας πάρει να βρούμε την Τάρα ή σε τι κατάσταση θα είναι όταν τη βρούμε».

«Τι θα γίνει αν σου μείνει εσένα αυτό το παιδί; Όχι, κάτσε να το πω αλλιώς – τι σκοπεύεις να κάνεις για να μη σου μείνει εσένα αυτό το παιδί;»

«Μήπως να το έφερνα εδώ για μερικές μέρες; Μέχρι να...»

Ο Ντέιν κουνούσε σταθερά το κεφάλι του. «Μην το φέρεις εδώ, Έλλα. Όχι μωρά εδώ».

Του έριξα ένα βλοσυρό βλέμμα. «Τι θα γινόταν αν ήταν μωρό αρκουδάκι ή πιγκουίνος από τα Γκαλαπάγκος; Πάω στοίχημα ότι θα το ήθελες τότε».

«Για τα είδη που κινδυνεύουν από εξαφάνιση θα έκανα μια εξαίρεση», είπε.

«Αυτό το μωρό κινδυνεύει. Είναι με τη μητέρα μου».

«Πήγαινε στο Χιούστον και λύσε το θέμα. Εγώ θα σε περιμένω εδώ να γυρίσεις». Ο Ντέιν έκανε μια παύση και πρόσθεσε αδιάλλακτα: «Μόνη». Έπειτα γύρισε και πήρε το τηγάνι με τη σάλτσα λαχανικών και το άδειασε πάνω σε μια γαβάθα με ζυμαρικά ολικής άλεσης. Έτριψε από πάνω τυρί σόγιας. «Φάε κάτι πριν φύγεις – θα σου δώσει ενέργεια».

«Όχι, ευχαριστώ», είπα. «Μου κόπηκε η όρεξη».

Ένα ειρωνικό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του. «Ναι, καλά».

Δέκα λεπτά αφότου φύγεις, θα κάνεις επιδρομή στο κοντινότερο φαστφουντάδικο».

«Πιστεύεις ότι θα σε απατούσα;» ρώτησα όσο πιο αθώα μπορούσα.

«Με άλλον άντρα, όχι. Με ένα μπέργκερ... ναι, δίχως δεύτερη σκέψη».

Κεφάλαιο 2

Ανέκαθεν μισούσα την τρίωρη διαδρομή από το Όστιν στο Χιούστον. Αλλά το μοναχικό ταξίδι μου έδωσε την ευκαιρία να αναπολήσω την παιδική μου ηλικία και να προσπαθήσω να καταλάβω τι είχε οδηγήσει την Τάρα να κάνει ένα μωρό το οποίο δεν ήταν έτοιμη να φροντίσει.

Είχα καταλάβει από νωρίς στη ζωή μου ότι κάθε υπερβολή ήταν κακό πράγμα, και αυτό περιλάμβανε και την ομορφιά. Είχα την τύχη να γεννηθώ μετρίως όμορφη, με γαλανά μάτια, ξανθά μαλλιά και γαλακτερή επιδερμίδα, που όταν έμενε για πολλή ώρα στον καυτό ήλιο του Τέξας, γινόταν κατακόκινη. («Δεν έχεις ίχνος μελατονίνης», είπε κάποτε ο Ντέιν. «Είναι σαν να γεννήθηκες για να ζεις σε μια βιβλιοθήκη».) Είχα μέτριο ύψος, σωστές αναλογίες και ωραία πόδια.

Η Τάρα ωστόσο ανήκε στις θεές της ομορφιάς. Ήταν λες και η φύση, αφού έκανε τα απαραίτητα πειράματά της μαζί μου, αποφάσισε να δημιουργήσει το αριστούργημά της. Η Τάρα είχε κερδίσει το γενετικό τζάκποτ με τα λεπτά σαν ζωγραφιστά χαρακτηριστικά της, με τα πλούσια πλατινένια μαλλιά της και τα σαρκώδη χείλη που καμία ποσότητα κολλαγόνου δεν θα μπορούσε να μιμηθεί. Ήταν φιλόλιγνη και συχνά την περνούσαν για μοντέλο.

Ο μόνος λόγος που η Τάρα δεν είχε διαλέξει αυτό το επάγγελμα ήταν επειδή δεν διέθετε ούτε ίχνος της πειθαρχίας και της φιλοδοξίας που απαιτούνται από ένα μοντέλο.

Γι' αυτούς και άλλους λόγους, ποτέ δεν ζήλεψα την Τάρα. Η απίστευτη ομορφιά της κρατούσε τους ανθρώπους μακριά της και ταυτόχρονα τους προκαλούσε να την εκμεταλλεύονται. Τους έκανε να πιστεύουν ότι ήταν χαζή, και, για να πούμε την αλήθεια, αυτό δυστυχώς δεν είχε πείσει την Τάρα να τους αποδεικνύει το αντίθετο. Κανείς δεν περίμενε από μια πανέμορφη γυναίκα να είναι έξυπνη, κι αν ήταν, οι περισσότεροι έβρισκαν αυτό το χαρακτηριστικό απωθητικό. Ο κόσμος έχει όρια στο πόση καλή τύχη μπορεί να συγχωρέσει στον άλλο. Επομένως, η επιπλέον ομορφιά μόνο προβλήματα προκαλούσε στην αδερφή μου. Την τελευταία φορά που την είδα, είχαν ήδη περάσει αρκετοί άντρες από τη ζωή της.

Ήταν όπως ακριβώς η μητέρα μας.

Μερικοί από τους φίλους της μαμάς ήταν καλοί άνθρωποι. Στην αρχή την έβλεπαν σαν μια όμορφη και γεμάτη ζωντάνια γυναίκα, μια εργαζόμενη μόνη μητέρα αφοσιωμένη στις δύο κόρες της. Κάποια στιγμή, όμως, έβλεπαν ποια ήταν πραγματικά, μια γυναίκα που αποζητούσε απεγνωσμένα αγάπη, την οποία όμως δεν μπορούσε ν' ανταποδώσει... μια γυναίκα που ήθελε να ελέγχει και να χειραγωγεί όσους προσπαθούσαν να την πλησιάσουν. Ο ένας έφευγε και ο άλλος ερχόταν. Ήταν ένας εξαντλητικός φαύλος κύκλος εραστών και φίλων.

Ο δεύτερος άντρας της, ο Στιβ, άντεξε μόνο τέσσερις μήνες πριν ζητήσει διαζύγιο. Ήταν μια καλοσυνάτη και λογική παρουσία στο σπιτικό μας και ακόμα κι αυτός ο λίγος καιρός μαζί του μου έδειξε ότι δεν ήταν όλοι οι ενήλικες σαν τη μαμά. Όταν ήρθε να αποχαιρετηθεί εμένα και την Τάρα, μας είπε θλιμμένα

ότι ήμασταν καλά κορίτσια και ότι ευχόταν να μπορούσε να μας πάρει μαζί του. Αλλά αργότερα η μαμά είπε ότι ο Στιβ είχε φύγει εξαιτίας μας. Ποτέ δεν θα είχαμε μια οικογένεια αν δεν συμπεριφερόμασταν καλύτερα, πρόσθεσε.

Όταν ήμουν εννιά χρονών, η μαμά παντρεύτηκε τον Ρότζερ, τον τελευταίο άντρα της, δίχως καν να ενημερώσει την Τάρα κι εμένα. Ήταν χαρισματικός κι όμορφος και έδειξε τόσο φιλικό ενδιαφέρον για τις θετές κόρες του, που στην αρχή τον λατρέψαμε. Αλλά πολύ σύντομα ο άντρας που μας διάβαζε παραμύθια στο κρεβάτι άρχισε να μας δείχνει σελίδες από πορνοπεριοδικά. Του άρεσε να μας γαργαλάει για ώρες, πράγμα που ένας ενήλικος άντρας δεν έπρεπε να κάνει σε μικρά κορίτσια.

Ο Ρότζερ άρχισε να δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Τάρα· την έπαιρνε βόλτες και της αγόραζε ξεχωριστά δώρα. Η Τάρα άρχισε να βλέπει εφιάλτες και να αποκτά νευρικά τικ και έπαιζε με το φαγητό της δίχως να τρώει. Μου ζήτησε να μην την αφήνω μόνη με τον Ρότζερ.

Η μαμά έγινε έξαλλη όταν προσπαθήσαμε να της το πούμε. Έφτασε στο σημείο ακόμα και να μας τιμωρήσει, επειδή πίστευε πως λέγαμε ψέματα. Φοβόμασταν να το πούμε σε κάποιον εκτός οικογένειας, σίγουρες πως αφού δεν μας πίστευε η μητέρα μας, κανείς άλλος δεν θα μας πίστευε. Η μόνη μου επιλογή ήταν να προστατεύω την Τάρα όσο περισσότερο μπορούσα. Όταν ήμασταν σπίτι, ήμουν δίπλα της κάθε λεπτό. Κοιμόταν μαζί μου τις νύχτες και σφήνωνα μια καρέκλα πίσω από την πόρτα.

Μια νύχτα ο Ρότζερ χτυπούσε την πόρτα μας για σχεδόν δέκα λεπτά.

«Έλα, Τάρα. Άσε με να μπω, αλλιώς τέρμα τα δώρα. Μόνο να σου μιλήσω θέλω. Τάρα...» Έσπρωξε την πόρτα και η καρέκλα έτριξε. «Ήμουν καλός μαζί σου τις προάλλες, έτσι δεν είναι; Σου

είπα ότι σ' αγαπάω. Αλλά θα πάψω να είμαι καλός αν δεν βγάλεις την καρέκλα. Άνοιξε την πόρτα, Τάρα, αλλιώς θα πω στη μαμά σου ότι ήσουν κακό κορίτσι. Θα σε βάλει τιμωρία».

Η μικρή αδερφή μου κουλουριάστηκε σαν μια μικρή μπάλα, τρέμοντας, δίπλα μου. Έκλεισε τα αφτιά της. «Μην τον αφήσεις να μπει, Έλλα», ψιθύρισε. «Σε παρακαλώ».

Κι εγώ φοβόμουν. Αλλά σκέπασα την Τάρα και σηκώθηκα από το κρεβάτι. «Κοιμάται», είπα αρκετά δυνατά ώστε να με ακούσει το τέρας στην πόρτα.

«Άνοιξέ μου, μικρό πορνίδιο!» Οι μεντεσέδες τραντάχτηκαν καθώς έσπρωξε πιο δυνατά την πόρτα. Μα πού ήταν η μητέρα μου; Γιατί δεν έκανε κάτι;

Στην αγνή λάμψη του μικρού πορτατίφ με το ουράνιο τόξο, άρχισα να φαχουλεύω με μανία κάτω από το κρεβάτι μέσα στο κουτί με τα καλλιτεχνικά μας σύνεργα. Τα δάχτυλά μου γράπωσαν σφιχτά την κρύα λαβή ενός μεταλλικού ψαλιδιού. Το χρησιμοποιούσαμε για να φτιάχνουμε κούκλες από χαρτί και για να κόβουμε φωτογραφίες από περιοδικά και κουτιά δημητριακών.

Άκουσα τον γδούπο που έκανε ο ώμος του Ρότζερ πάνω στην πόρτα, τόσο δυνατός, που η καρέκλα άρχισε να ραγίζει. Ανάμεσα στους γδούπους, άκουγα τους λυγμούς της αδερφής μου. Η αδρεναλίνη που με πλημμύρισε έκανε την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Πλησίασα την πόρτα κρατώντας σφιχτά το ψαλίδι. Κι άλλος γδούπος, κι άλλος, και ήχοι από ξύλο που τρανταζόταν κι έσπαγε. Φως από το χολ πλημμύρισε το δωμάτιο μόλις ο Ρότζερ κατάφερε ν' ανοίξει την πόρτα τόσο ώστε να χωρέσει το χέρι του μέσα. Αλλά μόλις άρχισε να κάνει πέρα την καρέκλα, όρμησα και έμπηξα το ψαλίδι στο χέρι του. Ένωσα τον ανατριχιαστικό ήχο που έκανε το μέταλλο την ώρα που εισχωρούσε στη σάρκα.

Ακούστηκε μια πνιχτή κραυγή πόνου και οργής, και μετά... τίποτα... μόνο βήματα που απομακρύνονταν.

Κρατώντας ακόμα σφιχτά το ψαλίδι, κουλουριάστηκα στο κρεβάτι μαζί με την Τάρα. «Φοβάμαι», έλεγε η αδερφή μου με λυγμούς, μουσκεύοντας τον ώμο της νυχτικιάς μου με τα δάκρυά της. «Μην τον αφήσεις να με πιάσει, Έλλα».

«Δεν θα σε πιάσει», της είπα σφιγμένη και τρέμοντας. «Αν γυρίσει, θα τον ξεκοιλιάσω σαν γουρούνι. Κοιμήσου τώρα».

Και κοιμήθηκε, κολλημένη πάνω μου όλη νύχτα, ενώ εγώ έμεινα ξύπνια, με την καρδιά μου να σταματά στον παραμικρό θόρυβο.

Το πρωί ο Ρότζερ είχε φύγει διαπαντός από το σπίτι μας.

Η μαμά δεν μας ρώτησε ποτέ για κείνη τη νύχτα, ή τι συνέβη, ή πώς νιώθαμε για την ξαφνική αποχώρηση του Ρότζερ από τις ζωές μας. Το μόνο πράγμα που είπε ποτέ ήταν: «Ποτέ δεν θα έχετε άλλον μπαμπά. Δεν σας αξίζει να έχετε έναν».

Υπήρξαν κι άλλοι άντρες αργότερα, κάποιοι κακοί, αλλά κανείς τόσο κακός όσο ο Ρότζερ.

Και το πιο παράξενο απ' όλα ήταν ότι η Τάρα δεν θυμόταν μετά ούτε τον Ρότζερ ούτε τη νύχτα που κάρφωσα το ψαλίδι στο χέρι του. Σάσπισε όταν της το είπα μερικά χρόνια αργότερα. «Είσαι σίγουρη;» με ρώτησε, σμιγώντας τα φρύδια. «Μήπως το ονειρεύτηκες;»

«Χρειάστηκε να πλύνω το ψαλίδι το επόμενο πρωί», της είπα. Με τρόμαξε το κενό βλέμμα της. «Είχε αίματα πάνω του. Και η καρέκλα ήταν ραγισμένη σε δύο σημεία. Δεν θυμάσαι;»

Η Τάρα κούνησε το κεφάλι της απορημένη.

Μετά από αυτή την εμπειρία, μετά την παρέλαση αντρών που ποτέ δεν έμεναν για πολύ, έγινα επιφυλακτική και πονηρεμένη, φοβόμουν να εμπιστευτώ οποιοδήποτε άντρα. Αλλά όταν

μεγάλωσε η Τάρα, εκείνη πέρασε στην αντίπερα όχθη. Έκανε αμέτρητες σχέσεις και ατελείωτο σεξ. Κι εγώ αναρωτιόμουν αν και πόση πραγματική ευχαρίστηση έβρισκε σ' αυτό.

Η παρόρμηση να προστατεύω και να φροντίζω την Τάρα δεν υποχώρησε ποτέ. Στην εφηβεία, έβγαίνα μέσα στη νύχτα και πήγαινα να την πάρω από οπουδήποτε την είχε παρατήσει κάποιο αγόρι... της είχα δώσει τα χρήματα που έβγαζα ως σερβιτόρα για να αγοράσει φόρεμα για τον χορό... την είχα πάει στον γιατρό για να της γράψει αντισυλληπτικά. Και ήταν μόνο δεκαπέντε χρονών τότε.

«Η μαμά λέει ότι είμαι μια τσούλα», μου είχε ψιθυρίσει η Τάρα μέσα στην αίθουσα αναμονής του γιατρού. «Έχει θυμώσει επειδή δεν είμαι πια παρθένα».

«Δικό σου είναι το σώμα», της ψιθύρισα, κρατώντας το παγωμένο χέρι της μέσα στο δικό μου. «Μπορείς να κάνεις ό,τι θες μ' αυτό. Αλλά πρόσεξε μη μείνεις έγκυος. Και... νομίζω πως δεν θα έπρεπε να αφήνεις ένα αγόρι να σου κάνει ό,τι θέλει αν δεν είσαι σίγουρη πως σ' αγαπάει».

«Πάντα λένε ότι μ' αγαπούν», μου είπε η Τάρα με ένα πικρό χαμόγελο. «Πώς καταλαβαίνεις αν κάποιος το εννοεί;»

Κούνησα απελπισμένη το κεφάλι μου.

«Είσαι ακόμα παρθένα, Έλλα;» ρώτησε η Τάρα μετά από λίγο.

«Ναι».

«Γι' αυτό σε χώρισε ο Μπράιαν τις προάλλες; Επειδή δεν ήθελες να το κάνεις μαζί του;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου. «Εγώ τον χώρισα». Κοίταξα τα γαλανά μάτια της και προσπάθησα να χαμογελάσω θλιμμένα, αλλά νομίζω πως βγήκε περισσότερο σαν μια παράξενη γκριμάτσα. «Γύρισα από το σχολείο και τον βρήκα με τη μαμά».

«Τι έκαναν;»

Δίστασα αρκετή ώρα πριν απαντήσω. «Έπιναν» ήταν το μόνο που είπα. Νόμιζα πως μου είχαν στερήσει τα δάκρυα, αλλά τα μάτια μου βούρκωσαν ξανά. Και παρόλο που η Τάρα ήταν πιο μικρή από μένα, έβαλε το χέρι της στο κεφάλι μου και το τράβηξε πάνω στον ώμο της προσφέροντάς μου παρηγοριά. Καθίσαμε έτσι εκεί μέχρι που μας φώναξε η νοσοκόμα.

Νομίζω πως δεν θα τα είχα βγάλει πέρα στην παιδική μου ηλικία δίχως την αδερφή μου, ή εκείνη δίχως εμένα. Η μία ήταν για την άλλη ο μοναδικός κρίκος που μας ένωνε με το παρελθόν... αυτή ήταν η δύναμη του δεσμού μας και επίσης η αδυναμία μας.

Για να είμαι δίκαιη με το Χιούστον, θα μου άρεσε πολύ περισσότερο αν δεν το έβλεπα μέσα από το πρίσμα των αναμνήσεών μου. Το Χιούστον ήταν μια επίπεδη, υγρή –σαν βρεγμένη κάλτσα– πόλη, και εκπληκτικά πράσινη σε ορισμένα σημεία, απλωμένη στην άκρη μιας δασώδους περιοχής που ξεκινούσε από το ανατολικό Τέξας. Τα σπίτια, τα διαμερίσματα και τα κτίρια γραφείων ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια σε όλη την έκτασή της. Ήταν μια πολύ ζωντανή πόλη, φανταχτερή και εντυπωσιακή και βρόμικη και πολύβουη.

Σταδιακά, τα ηλιοκαμένα βοσκοτόπια μεταμορφώνονταν σε ωκεανούς καυτής ασφάλτου με εμπορικά κέντρα και τετράγωνα σαν κουτιά καταστήματα. Πού και πού, εκτός κέντρου, ξεφύτρωνε σαν ζιζάνιο κάποιος ουρανοξύστης.

Η μαμά έμενε στη νοτιοδυτική περιοχή, σε μια γειτονιά της μεσαίας τάξης χτισμένη γύρω από μια πλατεία που κάποτε φιλοξενούσε εσπιατόρια και καταστήματα. Τώρα στην πλατεία υπήρχε ένα τεράστιο κατάστημα με οικιακά είδη και υλικά για μαστορέματα. Το σπίτι της μητέρας μου ήταν σε στιλ αμοικιακού

ράντσου, με λεπτές λευκές κολόνες στην πρόσοψη, και διέθετε δύο υπνοδωμάτια. Οδήγησα στον δρόμο που κατευθυνόταν προς αυτό, τρέμοντας τη στιγμή που θα έμπαινα στο ιδιωτικό δρομάκι.

Σταμάτησα μπροστά από το γκαράζ, βγήκα από το αυτοκίνητό μου κι έτρεξα στην είσοδο. Πριν προλάβω να χτυπήσω το κουδούνι, η μαμά είχε ανοίξει την πόρτα. Μιλούσε με κάποιον στο τηλέφωνο, με φωνή χαμηλή και προκλητική.

«...Σου υπόσχομαι πως θα επανορθώσω», είπε γουργουρίζοντας. «Την επόμενη φορά». Γέλασε λίγο. «Ω, νομίζω ότι ξέρεις πώς...» Έκλεισα την πόρτα και περίμενα αμήχανα όσο εκείνη συνέχιζε να μιλάει.

Η μαμά δεν είχε αλλάξει καθόλου: ήταν λεπτή, γυμνασμένη και ντυμένη σαν πολυσαρ, παρόλο που κόντευε τα πενήντα. Φορούσε ένα στενό μαύρο τοπ, μια μίνι τζιν φούστα, ζώνη με στρας και μεγάλη αγκράφα, και ψηλοτάκουνα πέδιλα. Το μέτωπό της ήταν τσιτωμένο σαν σταφύλι. Τα μαλλιά της ήταν κατάξανθα κι έλεφταν κυματιστά μέχρι τους ώμους της. Μόλις με κοίταξε, κατάλαβα αμέσως τι σκέφτηκε για το απλό λευκό βαμβακερό πουκάμισό μου, ένα πρακτικό ρούχο.

Όσο άκουγε το άτομο που της μιλούσε, η μαμά μού έδειξε τον διάδρομο που οδηγούσε στα υπνοδωμάτια. Έγνεφα υπάκουα και πήγα να βρω το μωρό. Το σπίτι μύριζε κλιματισμό, παλιά χαλιά και αρωματικό χώρου, τα δωμάτια ήταν σκοτεινά και ήσυχα.

Ένα μικρό πορτατίφ ήταν αναμμένο στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Πλησίασα το κρεβάτι με κομμένη την ανάσα από την αγωνία μου. Το μωρό ήταν ξαπλωμένο στο κέντρο, ένα μπογαλάκι όχι μεγαλύτερο από μια φραντζόλα ψωμί. Αγοράκι. Φορούσε γαλάζια ρούχα, είχε τεντωμένα προς τα πάνω τα χεράκια του και το στόμα του σφιγμένο καθώς κοιμόταν. Ξάπλωσα στο κρεβάτι δίπλα του κι έμεινα να χαζεύω το πλασματάκι με το ζαρωμένο

πρόσωπο και το ροδαλό δέρμα. Τα βλέφαρά του ήταν διάφανα. Το κεφαλάκι του σκεπαζόταν από απαλό μαύρο χνούδι και τα δαχτυλάκια του είχαν στις άκρες τους μικροσκοπικά αιχμηρά νυχάκια, σαν πουλιού.

Ήταν τόσο μικρό και ανυπεράσπιστο, που αγχώθηκα. Όταν θα ξυπνούσε, θα έκλαιγε. Θα χρειαζόταν διάφορα πράγματα, μυστηριώδη πράγματα, για τα οποία δεν γνώριζα απολύτως τίποτα και δεν είχα καμία όρεξη να μάθω.

Σχεδόν κατανόησα την Τάρα που θέλησε να μεταθέσει αυτό το τρομερό πρόβλημα σε κάποιον άλλο. Σχεδόν. Διότι κυρίως ήθελα να τη σκοτώσω. Γιατί η αδερφή μου ήξερε πως ήταν ηλίθιο να το αφήσει στη μαμά μου. Ήξερε ότι η μαμά δεν θα το κρατούσε ποτέ. Και σίγουρα ήξερε πως θα φώναζε εμένα να λύσω το πρόβλημα. Πάντα εγώ έλυνα τα προβλήματα στην οικογένεια, μέχρι που το ένστικτο της επιβίωσης με έκανε να φύγω. Ακόμα δεν με είχαν συγχωρέσει γι' αυτό.

Από τότε αναρωτήθηκα πολλές φορές πώς θα μπορούσα να τα ξαναβρώ με τη μαμά και την αδερφή μου, αν είχαμε όλες ωριμάσει αρκετά ώστε να έχουμε μια υποτυπώδη λειτουργική σχέση. Ήλπιζα ότι η κατάσταση θα εξελισσόταν όπως στις ρομαντικές κομεντί, με αγκαλιές και γέλια ενώ θα καθόμασταν στην κούνια της βεράντας.

Αυτό θα ήταν πολύ ωραίο. Αλλά η οικογένειά μου δεν ήταν έτσι.

Άκουγα την απαλή ανάσα του μωρού, που κοιμόταν. Ήταν τόσο μικροσκοπικό, τόσο μόνο, που ένα αόρατο βάρος ήρθε και κάθισε πάνω μου, θλίψη ανάμεικτη με θυμό. Δεν επρόκειτο ν' αφήσω την Τάρα να τη γλιτώσει, ορκίστηκα μέσα μου. Θα την έβρισκα και για μια φορά θα αναγκαζόταν να αντιμετωπίσει τις συνέπειες των πράξεών της. Κι αν δεν τα κατάφερα, θα έβρισκα

τον πατέρα του μωρού για να αναλάβει κι αυτός κάποια ευθύνη.

«Μην τον ξυπνήσεις», είπε η μητέρα μου από την πόρτα. «Μου πήρε δύο ώρες να τον κοιμίσω».

«Γεια σου, μαμά», είπα. «Δείχνεις υπέροχη».

«Προπονούμαι με προσωπικό γυμναστή. Με το ζόρι κρατά τα χέρια του μακριά από μένα. Πάχυνες, Έλλα. Πρέπει να προσέχεις... έχεις πάρει το σώμα του πατέρα σου, το σόι του είχε πάντα τάση για παχυσαρκία».

«Γυμνάζομαι», είπα ενοχλημένη. Δεν ήμουν καθόλου παχιά. Είχα καμπύλες και ήμουν δυνατή, και έκανα γιόγκα τρεις φορές την εβδομάδα. «Και ο Ντέιν δεν παραπονιέται», πρόσθεσα αμυντικά, πριν προλάβω να συγκρατηθώ. Αμέσως θέλησα να κοπανήσω τον εαυτό μου στο κεφάλι. «Αλλά δεν έχει καμία σημασία πώς βλέπουν οι άλλοι το σώμα μου, από τη στιγμή που αρέσει σε μένα».

Η μητέρα μου με κοίταξε αποδοκιμαστικά. «Ακόμα μαζί του είσαι;»

«Ναι, και θα ήθελα να γυρίσω κοντά του όσο πιο σύντομα γίνεται, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να βρούμε την Τάρα. Μπορείς να μου πεις ξανά τι έγινε όταν την είδες;»

«Έλα στην κουζίνα».

Σηκώθηκα προσεκτικά από το κρεβάτι, βγήκα από το δωμάτιο και την ακολούθησα.

«Η Τάρα εμφανίστηκε εντελώς αναπάντεχα», είπε η μητέρα μου μόλις φτάσαμε στην κουζίνα, «και είπε: “Από δω ο εγγονός σου”. Έτσι απλά. Την έβαλα μέσα, έφτιαξα λίγο τσάι και καθίσαμε να μιλήσουμε. Είπε ότι έμενε με την ξαδέρφη σας τη Λίζα και ότι δούλευε για μια εταιρεία που την έστελνε σε δουλειές προσωρινής απασχόλησης. Έμεινε έγκυος από κάποιον από τους φίλους της και είπε ότι αυτός δεν είναι σε θέση να βοηθήσει. Ξέρεις τι σημαίνει

αυτό. Είτε είναι μπατίρης είτε ήδη παντρεμένος. Είπα στην Τάρα να δώσει το μωρό για υιοθεσία και είπε ότι δεν ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο. Οπότε είπα: “Η ζωή σου δεν θα είναι ποτέ πια η ίδια. Όλα αλλάζουν με ένα μωρό”. Και η Τάρα απάντησε ότι είχε αρχίσει ήδη να το διαπιστώνει αυτό. Έλειπα έφτιαξε γάλα για το μωρό και το τάισε, ενώ εγώ πήγα για έναν υπνάκο. Όταν ξύπνησα, η Τάρα είχε εξαφανιστεί και το μωρό ήταν ακόμα εδώ. Πρέπει να το έχεις πάρει από εδώ μέχρι αύριο. Ο φίλος μου δεν πρέπει να μάθει γι’ αυτό».

«Γιατί όχι;»

«Δεν θέλω να με βλέπει σαν γιαγιά».

«Κι άλλες γυναίκες στην ηλικία σου έχουν εγγόνια», είπα κοφτά.

«Εγώ δεν δείχνω την ηλικία μου, Έλλα. Όλοι με νομίζουν για πολύ πιο μικρή». Φάνηκε να προσβάλλεται από αυτό που είχα πει. «Θα έπρεπε να χαίρεσαι γι’ αυτό. Έτσι θα είσαι κι εσύ στο μέλλον».

«Εγώ δεν νομίζω πως θα δείχνω σαν εσένα στο μέλλον», είπα σαρκαστικά. «Ούτε τώρα δείχνω σαν εσένα».

«Θα μπορούσες, αν προσπαθούσες λίγο. Γιατί είναι τόσο κοντά τα μαλλιά σου; Δεν έχεις το κατάλληλο πρόσωπο για τέτοιο κούρεμα».

Έφερα το χέρι μου στο κοντό καρέ μου, που ήταν το μόνο πρακτικό για τα λεπτά, ίσια μαλλιά μου. «Μπορώ να δω το σημείωμα που άφησε η Τάρα;»

Η μαμά έφερε έναν καφετή φάκελο στο τραπέζι της κουζίνας. «Είναι εδώ, μαζί με τα χαρτιά του μαιευτηρίου».

Άνοιξα τον φάκελο και βρήκα μια σελίδα από σημειωματάριο. Ο γραφικός χαρακτήρας της αδερφής μου, στραβός και ακανόνιστος, ήταν επώδυνα οικείος. Οι λέξεις ήταν σκαμμένες τόσο βαθιά με το στυλό, που σχεδόν είχαν τρυπήσει το χαρτί.

*Αγαπητή μαμά,
πρέπει να πάω κάπου να σκεφτώ. Δεν ξέρω πότε θα γυ-
ρίσω. Διά του παρόντος δίνω την άδεια σε σένα ή την Έλλα
να φροντίσετε το μωρό μου και να είστε κηδεμόνες του μέ-
χρι να είμαι έτοιμη να έρθω να το πάρω.*

*Ειλικρινά δική σου,
Τάρα Σου Βάρνερ*

«Διά του παρόντος», μουρμούρισα χαμογελώντας αξιοθρή-
νητα και ακουμπώντας το κεφάλι μου στο χέρι μου. Η αδερφή
μου προφανώς πίστευε ότι μια φράση με νομική χροιά έκανε το
σημείωμα πιο επίσημο. «Νομίζω πως πρέπει να ενημερώσουμε
την Υπηρεσία Προστασίας Παιδιών. Διαφορετικά, μπορεί κά-
ποιος να ισχυριστεί ότι το μωρό εγκαταλείφθηκε».

Ξεφυλλίζοντας το περιεχόμενο του φακέλου, βρήκα το πιστο-
ποιητικό γέννησης. Δεν υπήρχε όνομα πατρός. Το μωρό ήταν μίας
εβδομάδας και το όνομά του ήταν Λουκ Βάρνερ. «Λουκ;» ρώτησα.
«Γιατί τον έβγαλε έτσι; Ξέρουμε κανέναν που να τον λένε Λουκ;»

Η μαμά πήγε στο ψυγείο και πήρε ένα κουτάκι με ένα ελα-
φρύ αλκοολούχο διαίτης. «Τον ξάδερφό σου τον Πόρκι – νομίζω
πως το πραγματικό του όνομα είναι Λουκ. Όμως, η Τάρα δεν τον
ξέρει».

«Έχω ξάδερφο που τον λένε Πόρκι;»

«Δεύτερο ξάδερφο. Ένας από τους γιους του Μπιγκ Μπόι».

Ένας από τις λεγόμενες του σογιού, με τον οποίο δεν είχαμε
καμία σχέση. Πολλές εκρηκτικές προσωπικότητες και διατα-
ραχές για ένα δωμάτιο – ήμασταν ένας ζωντανός κατάλογος
ψυχικών διαταραχών. Στρέφοντας ξανά την προσοχή μου στο
πιστοποιητικό γέννησης, είπα: «Τον γέννησε στο Νοσοκομείο
Γυναικών. Ξέρεις αν ήταν κανείς μαζί της; Είπε τίποτα γι' αυτό;»

«Ήταν η ξαδέρφη σας η Λίζα», ήρθε η ξινή απάντηση της μητέρας μου. «Πάρε αυτή για περαιτέρω λεπτομέρειες. Εμένα δεν μου λείει τίποτα».

«Θα την πάρω. Εγώ...» Κούνησα σαστισμένη το κεφάλι μου. «Τι τρέχει με την Τάρα; Σου φάνηκε να έχει κατάθλιψη; Σου φάνηκε φοβισμένη; Άρρωστη;»

Η μαμά σέρβιρε το αλκοολούχο αναψυκτικό σε ένα ποτήρι με πάγο, χαζεύοντας τον ροζ αφρό να φουσκώνει μέχρι το χείλος. «Ήταν βαριά. Κι έδειχνε κουρασμένη. Αυτά παρατήρησα μόνο».

«Ίσως έχει επιλόχεια κατάθλιψη. Ίσως χρειάζεται αντικαταθλιπτικά».

Η μαμά πρόσθεσε κι ένα σφηνάκι βότκα στο αναψυκτικό. «Δεν θα δει διαφορά με τα χάπια. Ποτέ δεν θα θελήσει το μωρό». Αφού ήπια μια γουλιά, είπε: «Δεν είναι φτιαγμένη για παιδιά, όπως δεν ήμουν κι εγώ».

«Γιατί έκανες παιδιά, μαμά;» ρώτησα απαλά.

«Γιατί αυτό έκαναν οι γυναίκες όταν παντρεύονταν. Κι έκανα το καλύτερο που μπορούσα. Έκανα θυσίες για να σας δώσω την καλύτερη παιδική ηλικία που μπορούσα. Και καμιά σας δεν δείχνει να το θυμάται αυτό. Είναι κρίμα να είναι τόσο αγνώμονα τα παιδιά. Ειδικά οι κόρες».

Δεν ήξερα από πού να ξεκινήσω ν' απαντώ. Δεν είχα τρόπο να περιγράψω πόσο πάσχιζα να συγκεντρώσω μερικές καλές αναμνήσεις. Ότι κάθε στιγμή τρυφερότητας από τη μητέρα μου – μια αγκαλιά, ένα παραμύθι – ήταν δώρο εξ ουρανού. Αλλά κυρίως ότι η παιδική μας ηλικία ήταν σαν ένα χαλί που τραβούσε κάποιος κάτω από τα πόδια μας. Και ότι η παντελής έλλειψη μητρικού ενστίκτου –ακόμα και της βασικής επιθυμίας να προστατεύεις το παιδί σου– είχε δυσκολέψει εμένα και την Τάρα να έχουμε σχέσεις με ανθρώπους.

«Λυπάμαι, μαμά», κατάφερα να πω με φωνή γεμάτη λύπη. Αλλά ήμουν σίγουρη ότι η μητέρα μου ούτε καν κατάλαβε για ποιο πράγμα λυπόμουν.

Ένα δυνατό κλάμα ακούστηκε από την κρεβατοκάμαρα. Ο ήχος μού πάγωσε το αίμα. Το μωρό χρειαζόταν κάτι.

«Ωρα για το γάλα του», είπε η μητέρα μου, πηγαίνοντας στο ψυγείο. «Θα το ζεστάνω. Πήγαινε να τον φέρεις, Έλλα».

Κι άλλη τσιρίδα, πιο έντονη αυτή τη φορά. Έκανε τα πίσω δόντια μου να πονέσουν σαν να δάγκωνα αλουμινόχαρτο. Έτρεξα στο δωμάτιο και είδα το μικροσκοπικό πλασματάκι στο κρεβάτι να σπαρταράει σαν μωρό φώκιας. Η καρδιά μου χτυπούσε απίστευτα γρήγορα.

Έσκυψα από πάνω του, μην ξέροντας πώς να το σηκώσω. Δεν ήμουν καλή με τα παιδιά. Ποτέ δεν ήθελα να παίρνω αγκαλιά τα μωρά φίλων – ποτέ δεν με τράβηξαν. Πέρασα τα χέρια μου κάτω από το μικρό κορμάκι. Και από το κεφάλι. Ήξερα ότι πρέπει να στηρίζεις το κεφάλι και τον λαιμό ενός μωρού. Με κάποιον τρόπο κατάφερα να το πάρω στην αγκαλιά μου, το βάρος του εύθραυστο και ταυτόχρονα στερεό, και το κλάμα σταμάτησε και το βρέφος με κοίταξε με ύφος Κλιντ Ίστογουντ και άρχισε πάλι να κλαίει. Ήταν τόσο απροστάτευτο. Ανυπεράσπιστο. Μόνο μία λογική σκέψη έκανα καθώς πήγαινα προς την κουζίνα, ότι κανείς στην οικογένειά μου, ούτε εγώ η ίδια, δεν ήταν ικανός να αναλάβει ένα μωρό.

Κάθισα και βόλεψα αδέρξια τον Λουκ στην αγκαλιά μου και η μαμά μού έδωσε το μπιμπερό. Έβαλα προσεκτικά τη θηλή από σιλικόνη –που δεν είχε καμία σχέση με το σχήμα της πραγματικής θηλής– στο μικροσκοπικό στοματάκι. Το μωρό τη ρούφηξε, σταμάτησε το κλάμα και άρχισε να πίνει αχόρταγα. Δεν είχα καταλάβει ότι κρατούσα την αναπνοή μου, μέχρι που βγήκε σαν αναστεναγμός ανακούφισης.

«Μπορείς να μείνεις εδώ απόψε», είπε η μαμά. «Αλλά αύριο πρέπει να φύγεις και να τον πάρεις μαζί σου. Είμαι πολύ απασχολημένη για ν' ασχοληθώ με όλο αυτό».

Έσφιξα τα δόντια για να συγκρατήσω έναν χείμαρρο από διαμαρτυρίες – αυτό δεν ήταν δίκαιο... εγώ δεν έφταιγα σε τίποτα... ήμουν κι εγώ απασχολημένη... είχα τη δική μου ζωή. Αλλά αυτό που με συγκράτησε, εκτός από τη γνώση του ότι η μαμά μου δεν έδινε δεκάρα, ήταν το γεγονός ότι αυτός που θα την πλήρωνε τελικά ήταν το μόνο πλάσμα που δεν μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Ο Λουκ ήταν μια καυτή πατάτα, καταδικασμένος να περνά από χέρι σε χέρι, μέχρι να ξέμενε σε κάποιον.

Και τότε σκέφτηκα: Κι αν ο πατέρας ήταν κανένας ανεκδιήγητος ή κανένας εγκληματίας; Με πόσους είχε κοιμηθεί η Τάρα; Και θα έπρεπε να τους εντοπίσω όλους και να τους αναγκάσω να κάνουν τεστ DNA; Κι αν κάποιοι αρνούνταν; Θα έπρεπε να προσλάβω δικηγόρο;

Ω, τι ωραία που θα περνούσα.

Η μαμά μου έδειξε πώς να τον βάζω να ρεύεται και πώς να του αλλάζω πάνα. Η ικανότητά της με εξέπληξε, ειδικά από τη στιγμή που δεν το 'χε ποτέ με τα μωρά, και είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που έκανε κάτι τέτοιο. Προσπάθησα να τη φανταστώ σαν μωρομάνα, να φροντίζει υπομονετικά τις αμέτρητες ανάγκες ενός μωρού. Ήμουν σίγουρη πως δεν είχε απολαύσει ούτε ένα λεπτό αυτής της φροντίδας. Η μητέρα μου με μοναδική παρέα ένα απαιτητικό, κλαψιάρικο, μη επικοινωνιακό πλάσμα... όχι, με τίποτα δεν μπορούσα να το φανταστώ.

Έφερα τον σάκο μου από το αυτοκίνητο, φόρεσα τις πιτζάμες μου και πήρα το μωρό στο δωμάτιο των ξένων.

«Πού θα κοιμηθεί;» ρώτησα, διερωτώμενη τι κάνει κάποιος όταν δεν υπάρχει κούνια διαθέσιμη.

«Βάλ' τον δίπλα σου στο κρεβάτι», πρότεινε η μαμά.

«Μα μπορεί να τον πλακώσω ή να τον ρίξω κάτω κατά λάθος».

«Τότε, φτιάξε στρωματσάδα στο πάτωμα».

«Μα...»

«Πάω για ύπνο», είπε η μητέρα μου, βγαίνοντας από το δωμάτιο. «Είμαι πτώμα. Όλη μέρα φρόντιζα το μωρό».

Όσο ο Λουκ περίμενε στο πλαστικό καθισματάκι του, έφτιαξα για τους δυο μας στρωματσάδα. Τύλιξα ένα πάπλωμα για να δημιουργήσω χώρισμα ανάμεσά μας. Αφού ξάπλωσα τον Λουκ ανάσκελα στη μια πλευρά, κάθισα στην άλλη και άνοιξα το κινητό μου για να πάρω την ξαδέρφη μου τη Λίζα.

«Είσαι με την Τάρα;» ρώτησε η Λίζα αμέσως μόλις με άκουσε.

«Ήλπιζα να είναι μαζί σου».

«Όχι. Την έχω πάρει χίλιες φορές και δεν το σηκώνει».

Παρόλο που η Λίζα ήταν στην ηλικία μου, και πάντα τη συμπάθουσα, ποτέ δεν είχαμε ιδιαίτερες σχέσεις. Όπως οι περισσότερες γυναίκες από το σόι της μητέρας μου, η Λίζα ήταν ξανθιά, με μακριά πόδια, και αποζητούσε πολύ την προσοχή των αντρών. Με το μακρουλό πρόσωπό της και το ελαφρώς αλογίσιο χαμόγελό της, δεν ήταν τόσο όμορφη όσο η Τάρα, αλλά είχε κάτι, έναν τύπο στον οποίο δεν μπορούσαν ν' αντισταθούν οι άντρες. Έμπαινες σε ένα εστιατόριο μαζί της και οι άντρες γύριζαν στην κυριολεξία τα κεφάλια.

Με τα χρόνια, η Λίζα είχε καταφέρει να μπει στους κύκλους των πλουσίων. Έβγαινε με λεφτάδες του Χιούστον και τους φίλους τους και είχε γίνει ένα είδος γκρούπι των πλεϊμπόι, ή, για να το πω πιο αγενώς, πορνίδιο για όλους τους ντόπιους. Ήμουν σίγουρη ότι αν όντως η αδερφή μου έμενε με τη Λίζα, εκείνη ευχαρίστως θα έπαιρνε τα απομεινάρια της.

Μιλήσαμε για λίγα λεπτά και η Λίζα είπε ότι είχε κάποιες ιδέες για το πού μπορεί να βρισκόταν η Τάρα. Θα έκανε μερικά τηλεφωνήματα, είπε. Ήταν σίγουρη πως η Τάρα ήταν καλά. Δεν της είχε φανεί ούτε τρελή ούτε καταθλιπτική. Απλώς αναποφάσιστη.

«Η Τάρα δεν μπορούσε ν' αποφασίσει για το μωρό», είπε η Λίζα. «Δεν ήταν σίγουρη αν ήθελε να το κρατήσει. Άλλαξε γνώμη τόσο πολλές φορές τους προηγούμενους μήνες, που σταμάτησα να αναρωτιέμαι τι θα κάνει».

«Πήγε σε κανένα σύμβουλο;»

«Δεν νομίζω».

«Ο πατέρας;» ρώτησα. «Ποιος είναι;»

Δίστασε για αρκετή ώρα. «Δεν νομίζω πως είναι απόλυτα σίγουρη».

«Θα πρέπει να έχει κάποια ιδέα».

«Λοιπόν, νόμιζε πως ήξερε, αλλά... ξέρεις τώρα την Τάρα. Δεν είναι και πολύ οργανωτική».

«Πόσο οργανωτική πρέπει να είσαι για να ξέρεις με ποιον κοιμάσαι;»

«Ε, να, για κάποιο διάστημα παρτάραμε πολύ κι οι δυο μας... και δεν είναι εύκολο να είσαι σίγουρη, ξέρεις. Πιθανόν θα μπορούσα να κάνω μια λίστα με αυτούς που έβγαине».

«Ευχαριστώ. Ποιον βάζουμε στην κορυφή της λίστας; Ποιον θεωρεί η Τάρα πιθανότερο για πατέρα;»

Κι άλλος παρατεταμένος δισταγμός. «Νόμιζε πως ήταν ο Τζακ Τράβις».

«Ποιος είναι αυτός;»

Η Λίζα γέλασε σαν να μην πίστευε στ' αφτιά της. «Δεν σου λέει τίποτα αυτό το όνομα, Έλλα;»

Τα μάτια μου γούρλωσαν. «Εννοείς, κάποιος από τους γνωστούς Τράβις;»

«Ο μεσαίος γιος».

Το μεγάλο κεφάλι της πασίγνωστης οικογένειας του Χιούστον ήταν ο Τσέρτσιλ Τράβις, ένας δισεκατομμυριούχος επενδυτής και οικονομικός σχολιαστής. Ανήκε στην αφρόκρεμα των ανθρώπων του τύπου, των πολιτικών και των διασημοτήτων. Τον είχα δει αρκετές φορές στο CNN και σε όλα τα περιοδικά και τις εφημερίδες του Τέξας. Αυτός και τα παιδιά του κινούνταν στον μικρόκοσμο των ισχυρών ανθρώπων που σπάνια αντιμετώπιζαν τις συνέπειες των πράξεών τους. Ήταν πάνω από την οικονομία, πάνω από τις απειλές ή τις κυβερνήσεις, πάνω από τη λογοδοσία. Ήταν από μόνοι τους ένα ξεχωριστό είδος.

Κάθε γιος του Τσέρτσιλ Τράβις θα πρέπει να ήταν ένας προνομιούχος, κακομαθημένος κόπανος.

«Τέλεια», μουρμούρισα. «Να φανταστώ ότι ήταν σεξ της μιας βραδιάς;»

«Μην ακούγεται τόσο επικριτική, Έλλα».

«Λίζα, δεν μπορώ να σκεφτώ τρόπο να θέσω αυτή την ερώτηση χωρίς ν' ακουστώ επικριτική».

«Ήταν σεξ της μιας βραδιάς», είπε κοφτά η ξαδέρφη μου.

«Άρα αυτό θα του έρθει κατακούτελα του Τράβις», είπα τη σκέψη μου δυνατά. «Ή και όχι. Μπορεί να του συμβαίνει συχνά. Να του ξεφυτρώνουν μωρά σαν μαργαρίτες».

«Ο Τζακ βγαίνει με πολλές γυναίκες», παραδέχτηκε η Λίζα.

«Εσύ έχεις βγει ποτέ μαζί του;»

«Κινούμαστε στους ίδιους κύκλους. Είμαστε φίλες με τη Χάιντι Ντόνοβαν, που βγαίνει μαζί του πού και πού».

«Τι δουλειά κάνει εκτός από το να περιμένει να τα τινάξει ο γέρος του;»

«Α, ο Τζακ δεν είναι τέτοιος», διαμαρτυρήθηκε η Λίζα. «Έχει δική του εταιρεία... κάτι με διαχείριση ακινήτων... στην οδό

Μέιν, στον αριθμό 1800. Ξέρεις, αυτό τον γυάλινο ουρανοξύστη στο κέντρο, αυτόν με το αστείο καπέλο;»

«Ναι, ξέρω ποιον λες». Λάτρευα αυτό το κτίριο με τη γυάλινη πυραμίδα στην κορυφή. «Μπορείς να μου βρεις το τηλέφωνό του;»

«Μπορώ να προσπαθήσω».

«Και, στο μεταξύ, θα φτιάξεις τη λίστα;»

«Έτσι υποθέτω. Αλλά δεν νομίζω να χρειάσει και πολύ γι' αυτό η Τάρα».

«Η Τάρα δεν νομίζω να χαιρέται για τίποτα αυτές τις μέρες», είπα. «Βοήθησέ με να τη βρω, Λίζα. Θέλω να σιγουρευτώ ότι είναι καλά και να δω τι μπορώ να κάνω γι' αυτή. Θέλω επίσης να μάθω ποιος είναι ο πατέρας και να δω τι θα κάνω μ' αυτό το φουκαριάρικο εγκαταλελειμμένο μωρό».

«Δεν είναι εγκαταλελειμμένο», διαμαρτυρήθηκε η ξαδέερφη μου. «Ένα μωρό δεν είναι εγκαταλελειμμένο όταν ξέρεις πού το αφήνεις».

Σκέφτηκα να της εξηγήσω πόσο λάθος ήταν η λογική της, αλλά σίγουρα θα έχανα τον χρόνο μου. «Σε παρακαλώ, γράψε τη λίστα, Λίζα. Αν ο Τζακ Τράβις δεν αποδειχτεί ο πατέρας του παιδιού, θα αναγκάσω κάθε άντρα με τον οποίο κοιμήθηκε η Τάρα να κάνει τεστ πατρότητας».

«Γιατί πας γυρεύοντας για μπελάδες, Έλλα; Δεν μπορείς απλώς να φροντίσεις για λίγο το μωρό, όπως σου ζήτησε;»

«Εγώ...» Για μια στιγμή έχασα τα λόγια μου. «Έχω μια ζωή, Λίζα. Έχω μια δουλειά. Έχω έναν φίλο, που δεν θέλει καμία σχέση με μωρά. Όχι, δεν μπορώ να γίνω επ' αόριστον η τζάμπα νταντά της Τάρα».

«Απλώς ρώτησα», είπε αμυντικά η Λίζα. «Σε κάποιους άντρες αρέσουν τα μωρά, ξέρεις. Και δεν φαντάστηκα ότι θα σε εμπόδιζε η δουλειά σου... κυρίως πληκτρολογείς, έτσι δεν είναι;»

Αναγκάστηκα να καταπνίξω ένα γέλιο. «Σίγουρα περιλαμβάνει πληκτρολόγηση η δουλειά μου, Λίζα. Αλλά απαιτεί και λίγη σκέψη, επίσης».

Μιλήσαμε για λίγο ακόμα, κυρίως για τον Τζακ Τράβις. Προφανώς, ήταν κύριος του εαυτού του, ένας άντρας που του άρεσε το κυνήγι και το ψάρεμα, τα γρήγορα αμάξια και η ξέφρενη ζωή. Οι γυναίκες έκαναν ουρά από το Χιούστον ως το Αμαρίλο με την ελπίδα να γίνουν η επόμενη φιλενάδα του. Και, απ' όσα είχε εκμυστηρευτεί η Χάιντι στη Λίζα, ο Τζακ Τράβις έκανε τα πάντα στο κρεβάτι και είχε απίστευτες αντοχές. Στην πραγματικότητα...

«Υπερβολικά πολλές πληροφορίες, Λίζα», της είπα σε κείνο το σημείο.

«Εντάξει. Αλλά άσε με να σου πω αυτό: η Χάιντι είπε ότι μια φορά έβγαλε τη γραβάτα του και τη χρησιμοποίησε για να—»

«Υπερβολικά πολλές πληροφορίες, Λίζα», επέμεινα.

«Δεν είσαι περίεργη να μάθεις;»

«Όχι. Η στήλη μου λαμβάνει αμέτρητα γράμματα και μείλ με θέματα της κρεβατοκάμαρας. Τίποτα δεν με σοκάρει πια. Αλλά προτιμώ να μην ξέρω για την ερωτική ζωή του Τζακ Τράβις αν πρόκειται να συναντήσω τον τύπο και να του ζητήσω να κάνει τεστ πατρότητας».

«Αν είναι αυτός ο πατέρας», είπε η Λίζα, «θα βοηθήσει. Είναι υπεύθυνος τύπος».

Δεν το έχαφτα. «Οι υπεύθυνοι άντρες δεν κάνουν σεξ της μιας βραδιάς αφήνοντας τη γυναίκα έγκυο».

«Θα τον συμπαθήσεις», είπε. «Όλες τον συμπαθούν».

«Λίζα, ποτέ δεν συμπαθώ άντρα που τον συμπαθούν όλες».

Μόλις έκλεισα το τηλέφωνο, κοίταξα το μωρό. Τα μάτια του ήταν σαν δυο μπλε στρογγυλά κουμπάκια και το μουτράκι του είχε μια αφοπλιστική κατσουφιά. Αναρωτήθηκα τι γνώμη μπορεί

να είχε σχηματίσει για τον κόσμο μετά από μία εβδομάδα ζωής. Πολλά πηγαινέλα, διαδρομές με το αυτοκίνητο, πρόσωπα και φωνές. Πιθανόν λαχταρούσε το πρόσωπο της μητέρας του, τη φωνή της μητέρας του. Στην ηλικία του, δεν ήταν υπερβολικό να θέλει λίγη σταθερότητα. Έβαλα απαλά την παλάμη μου πάνω στο κεφαλάκι του, χαϊδεύοντας το μαύρο χνούδι. «Ακόμα ένα τηλεφώνημα», του είπα και άνοιξα ξανά το κινητό μου.

Ο Ντέιν το σήκωσε στο δεύτερο χτύπημα. «Πώς πάει η Επιχείρηση Διάσωσης Μωρού;»

«Το μωρό το έσωσα. Τώρα θέλω κάποιον να σώσει εμένα».

«Η Μις Ανεξάρτητη δεν χρειάζεται ποτέ διάσωση».

Ένωσα την υποψία ενός αληθινού χαμόγελου να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου, σαν ρωγμή πάνω σε πάγο. «Α, σωστά. Το ξέχασα». Του είπα όλα όσα είχαν συμβεί μέχρι εκείνη τη στιγμή και για την πιθανότητα να είναι πατέρας ο Τζακ Τράβις.

«Εγώ στη θέση σου θα αντιμετώπιζα πολύ επιφυλακτικά αυτό τον ισχυρισμό», σχολίασε ο Ντέιν. «Αν ο Τράβις είναι ο δότης σπέρματος, δεν νομίζεις ότι η Τάρα θα είχε πάει σ' αυτόν μέχρι τώρα; Απ' όσα ξέρω για την αδερφή σου, το να γκαστρωθεί από γιο δισεκατομμυριούχου θα πρέπει να είναι γι' αυτή το υπέρτατο κατόρθωμα».

«Η αδερφή μου λειτουργούσε πάντα με μια λογική εντελώς έξω από τη σφαίρα της δικής μας. Δεν μπορώ να φανταστώ γιατί συμπεριφέρεται έτσι. Κι όταν τη βρω, δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα μπορέσει να φροντίσει τον Λουκ. Όταν ήμασταν μικρές, ούτε χρυσόψαρο δεν μπορούσε να κρατήσει ζωντανό».

«Έχω διασυνδέσεις», είπε ο Ντέιν ήρεμα. «Ξέρω ανθρώπους που μπορούν να του βρουν μια καλή οικογένεια».

«Δεν ξέρω». Κοίταξα το μωρό, που είχε κλείσει τα ματάκια του. Δεν ήμουν σίγουρη πως θα μπορούσα να ζήσω με την ιδέα

να το δώσω σε ξένους. «Πρέπει να δω τι είναι καλύτερο γι' αυτόν. *Κάποιος* πρέπει να σκεφτεί πρώτα τις δικές του ανάγκες. Δεν ζήτησε να γεννηθεί το καημένο».

«Κοιμήσου να ξεκουραστείς. Θα τη βρεις την απάντηση, Έλλα. Πάντα τη βρίσκεις».